Ч. 167 Четвер 27 липня (9 серпня) 1900. Рік X.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Др. Герольд про ситуацию. — Справа відтвореня правицї. — Новий італїяньский король).

N. Wiener Journal помістив розмову свого париского дописувателя з послом Герольдом, що сими днями був на париській виставі. Др. Герольд сказав між иншими: Колишна парляментарна більшість, ті є. правиця, ледви чи змогла би воскреснути в давній формі і орґанїзациї. Єї дїяльність обмежувала ся на піддержуваню правительства. Правиця берегла правительство перед катастрофами, іменно при всяких голосованях над правительственними проектами. Маючи майже з гори означену дорогу, не могла правиця доконати що-небудь успішного і в парляментарнім згляді була безсильною. Она не спромогла ся на переведенє своєї проґрами і не зуміла заворожити анї нїмецку, анї ческу обструкцию. З такою бувальщиною годі колишній правиці думати про воскресенє своє, хоч з другої сторони не можна на певно сказати, що ся правиця не могла знов зібрати ся в одну цїлість. Відроджене правицї можливе, але лише на основі великої позитивної проґрами під окликом не лише остаточного полагодженя язикового питаня на підставі рівноправности, але і реформи конституциї. Проєкт язикового закона, предложений др. Кербером парляментови є нині, по закритю сесиї, безпредметовий і годі думати, щоби президент кабінету зважив ся предложити єго в теперішній формі державній радї в осїнній сесиї.

По тій оцїнцї дїяльности правицї висказав др. Герольд пересьвідченє, що мабуть і сам президент кабінету доси не придумав нїякого пляну на найблизшу будучність. Можна вправдї надїяти ся — сказав др. Герольд — нових ческо-нїмецких переговорів, але успіх їх дуже сумнївний в виду обставин, посеред яких живемо. Ческий нарід має охоту покінчити довгий національний спір з Нїмцями, іменно з огляду на господарскі інтереси краю, але від принципу рівноправности єму відступити не вільно. Нїмецкої посередничої мови Чехи не приймуть, розуміючи докладно, що ся уступка в користь Нїмцїв була би приводом до заведеня державної нїмецкої мови.

Вкінци замітив др. Герольд, що він сего парляменту не узнає спосібним до розвязаня национального питаня в Австриї. Можливе, що др. Кербер думає бодай про зміну виборчої ординациї і що схоче обсилку державної ради звернути соймам. Взагалї санация Австриї лежить в федералїзмі.

Важним питанєм, яке тепер стоїть на порядку дневнім внутрішної полїтики Австриї, є справа відтвореня давної парляментарної більшости. Нїмецкі опозицийні сторонництва рішили абсолютно недопустити до єї відтвореня, бо давна більшість значить тілько, що майоризована меншости. Правительство також не дуже симпатизує з пляном відбудованя правицї, а то як раз через те, що не хоче провокувати Нїмцїв. З другого боку правительство не підпирає жадної звязи сторонництв, котрої наслїдком було би утворене иншої більшости з полїтичним характером, бо і Чехів не хоче зіпхати на опозицийне становище.

Між Чехами погляди на справу відтвореня правицї, суть подїлені. В більшій части Чехи годять ся на се, аби їх посли вели енерґічну опозицию против правительства і лївицї. Лише одні радять вести обструкцию, а другі лише звичайну опозицию. Narodni Listy в послїднім числї заявляють, що не хочуть нїчого чути о давній більшости, зложеній з членів, котрі жертвували інтереси Чехів. Чехам потрібна цїлком инша парляментарна констеляция, як давна більшість.

Новий король, що засїв на престолї Італїї, нїчим не подібний на свого батька Гумберта, нї поставою, нї вдачею, нї привичками і способом житя. Небіжчик король, хотяй був лише середного росту, виглядав імпонуючо. Величезний, замашистий вус і великі лискучі та випуклі очи, під густими бровами, надавали єму вид строгости та рішучости при цїлій поваві, а шорсткий, уриваний тон бесїди підносив ще те враженє. Але на дїлї король Гумберт був добросердним, мягким чоловіком, що давав собою поводити і не так скоро рішав ся в тяжких положенях свого правлїня. Теперішний король Віктор Емануїл є низького росту, сухирлявий, невидненький поставою, тихий і маломовний. Італїянцї, що люблять живі рухи і голосну, огнисту бесїду, не мали для королевича великих симпатий. Лише близше окруженє кн. Неаполю (такий є офіциальний титул італїяньского престолонаслїдника), хвалило єго

6)

ПОЦЇЛУЙ.

(З ческого — Каролїни Светлї.)

(Дальше).

Мартинка була рідною сестрою Вендульчиної небіжки матери, по котрої смерти дитина перейшла до тїтки, і була у неї кілька лїт. До дому не хотїла Вендулька вертати, по части з жалю, по части, що у вітця їй не подобало ся, бо у него не вільно було промовити нї одного веселого слївця. Від тої пори майже належала Вендулька до тїтчиної родини. З нею нараджувалась тїтка у всїх важнїйших справах, як з власними дочками, ба ті нераз навіть докорили матери, що она більше любить Вендульку як їх.

Луць добре знав, в якій почести єго люба Вендулька у старої Мартинки, і що обі щиро люблять ся. Тому вибрав він Мартинку на післанця, в пересьвідченю, що то посольство з єї уст буде єго любці наймилїйше.

Вендулька правду казала, що із сто дївчат ледве одна буде добра для пачкарского житя.

І стара Мартинка аж по довгім часї зжила ся з тим, і довго потребовала, заки привикла робити з дня ніч а з ночи день, перекрадати ся пустими гірскими стежками і яругами, в зимі зносити найбільші труди, і вічно уважати чи не слїдить єї хто та бути готовою, що кождої хвилї вискочить із за корча або з якого рову стражник, перешукає єї кошик, забере єго, і коли она не зможе заплатити кари, замкне єї до арешту.

Але не мала иншого виходу. Як умре чоловік і не лишить жінцї нїчого, крім простої буди та пятьох голодних ротів, то нема для неї часу довго роздумувати, що їй найлїпше сподобалось би; она мусить хапати ся того, що їй попадесь, з чого би могла мати яку користь. Чомуж би мала з простої примхи відкидати щось, що давало добрий зиск, а не було нїчим нечестним і злим?

Стара Мартинка не бачила в своїм ремеслї нїчого злого, а так як она, гадали і гадають всї люди в наших горах. Тепер, правда, то ремесло не дає вже таких золотих зисків, приносить мало, але перед якими трийцятьма лїтами можна було при тім заробити красний крейцар, і займали ся тим не лиш самі бідолахи і халупники, що не знали до чого взяти ся, але й богачі, що хотїли збільшити свій маєток. Ті люди уважали пачкарство за такий самий заробок як кождий инший, лиш з тою ріжницею, що він не був публично дозволений. Впрочім, Мартинка вже від давна знала ся з пачкарями, єї небіжчик муж нераз переховував у себе пачкарів, до чого єму єго хата, що лежала якої пів милї за селом серед корчів і дерев, дуже помагала. Називали то місце „в ялинї". Нїхто не міг бачити входячих і виходячих, хиба би стояв зараз під плотом.

По смерти чоловіка запросили пачкарі з вдячности для него, що помагав їм, до участи в своїм ремеслї. Після їх умови мала Мартинка все в ночи виходити з кошем против них на умовлене місце в лїсах, що простягають ся від саскої границї до наших гір. Часть товарів, які они перепачкували через границю, мала она від них відбирати і заносити в назначене місце, звідки переносили їх відтак другі спільники дальше, часом навіть до Праги. Мартинка приймила їх запросини дуже радо, а за кільканайцять лїт не лиш вивела всї свої дїти в люди, але ще й зложила хороший гріш. При котрім иншім занятю заробила би тілько?

Пачкарі мали до переношеня товарів кілька жінок, але нї з жадної не були так вдоволені, як з Мартинки. Єї начальник, старий Матуш, що займав ся пачкарством разом з своїми пятьма синами, говорив при кождій нагоді, що закинув би цїле ремесло, колиб Мартинка не помагала єму, тілько клопоту мав з иншими. Все що зробили не так як треба; то одна згубила часть повіреного їй товару, то друга не уважала на товар і зіпсувала єго, то знов трета налякала ся чого небудь і покинула цїлком непотрібно кіш і т. ин. Приносили они більше шкоди як пожитку. Як не мало то сердити старого Матуша? Нераз тратив вже терпеливість, а мав єї досить, бо того вимагало єго занятє. Але впрочім міг він вже єго спокійно занехати, бо досить вже наскладав, а бавив ся тепер пачкарством хиба з привички. Був вдівцем, поженив всїх синів, то чим мав займати ся дома? Тому волів ходити за давним заробком.

Стара Мартинка уміла свій кіш все так наложити, що стражникови нїколи не видало ся нїчо підозріним, і нїколи єї не задержував,

ласкаве обходжене та лагідну, тиху вдачу. Але при тім всім Віктор Еммануїл береже в собі велику силу волї, що граничить аж з упором. Новий король одержав переважно войскове виховане і его уважали в військових кругах дуже способним офіцером. До полїтики не мішав ся майже зовсїм, але за те має далеко ширший погляд в справах лїтератури і штуки від свого батька. Вже від дитиньства теперішний король відзначав ся набожностию і нераз витикали ему его клерикальні погляди.

Руский інститут для дївчат в Перемишли.

I.

(Конець).

Кромі сьвят Рїздвяних і Великодних дає заряд інститутткам лиш в дуже важних случаях дозвіл виїздити і то тілько на виразне письменне або устне жадане Родичів або Опікунів.

Місячна пенсия (оплата за удержане) не може бути відтягнена по причинї виїзду інститутки на сьвята Рїздвяні, Великодні або по іншій причинї, виняввши случаї довшої слабости о чім Видїл Тов. мусить бути письменно повідомлений.

Родичі або Опікуни інститутоќ суть обовязані поносити відшкодоване за всї надзвичайні, злосливі ушкодженя чи то інвентаря чи то інших уряджень Інститута, які споводовали їх дїти. Риґор сей, перестеріганий у всїх виховуючих заведенях з огляду на порядок і чистість не менше із дбалости про майно заведеня, єсть у нас тим конечнїйшій, що наш Інститут, як вже висше сказано, зістав сего року на ново устроєний дуже великим накладом гроший, а передвчасне зужите того устроєня не тілько що понизило би уровень нашого заведеня але привелоби его певне над берег руїни.

Вкінци обовязані Родичі чи Опікуни при вступі їх дїтий до інститута стати членами нашого Товариства, зложити річну членьску вкладку та підписати предложену їм в тій цїли деклярацию що до точного вплачуваня належних оплат.

Кожда учениця мусить мати при вступі до Інститута слїдуюче випосажене: 1) сїнник (190 цтм. довгий, 90 цтм. широкий), 2) подушку, 3) ковдру, 4) вовняний коцик до накриваня ліжка, 5) 3 пошевки на подушку, 6) 3 тонші простирала під ковдру, 7) 3 грубші простирала на ліжко, 8) 6 сорочок, 9) 6 білих кафтаників, 10) 6 пар майток, 11) 6 пар чорних панчіх, 12) 4 ручники, 13) 12 хусток до носа, 14) 4 спіднички білі і 2 кольорові вовняні (гальки), 15) 6 фартушків, з того два чорні вовняні (брукселїнові), а прочі 4 до праня, 16) 2 капелюхи лїтний і зимовий, 17) рукавички лїтні і зимові, 18) верхний одяг лїтний (загортку) і зимовий (плащ), 10) 3 суконки: одну на сьвята, а дві на буддень, одну лїтну, другу зимову. Що до барви суконок то булоби пожадане, щоби верхні одяги і суконка сьвяточна були ґранатові, а суконки буденні: зимова бордо, а лїтна ясна; но впрочім нема ту примусу а лишаєсь се до вподоби Родичам та Опікунам. З огляду на цїли педаґоґічні має бути фасон суконок можливо скромний без всяких злишних а впадаючих в очи прикрас, коби лиш одїж визначалась старанним викінченєм та відповідала вимогам вигоди і свободи рухів.

Для доповненя випосаженя мусить кожда інститутка мати конечно еще 2 пари черевиків нових або в цїлком добрім станї, підчас коли одної пари уживає, друга пара находить ся в руках порядкуючої служби, і так кождого дня на переміну.

Для удержаня порядку і здоровля мусить кожда інститутка мати еще: 2 гребенї, рідкий і густий, 3 щітки, а то: до суконь, і до зубів, мило відповідним сховку; єсли інститутка має коротке волосе, також відповідні гребінчики або ґердани.

Всї висше згадані предмети мусять бути або нові або находитись в цїлком добрім станї і мусять бути старанно і виразно позначені початковими буквами дотичної учениці. За незначену або недбало позначену одїж і біле заряд Інститута не відповідає. Кромі того кожда інститутка єсть обовязана всї свої річи назначити числом, яке получить при вступі до інститута. Від учениць, котрі вже були в інститутї і мають знов повернути, жадаєсь, щоби число, котрим їх річи були в минувшім роцї шкільнім позначені, задержали і на сей рік шкільний та щоби вже в часї ферій всї свої річи тим числом (о скілько окажесь потреба) на ново позначили.

Квестия старанного значеня річий єсть дуже важна. Будучі наші женщини набирають через те почуте ладу та замилованя до порядку, Родичі і Опікуни не маражають ся на евентуальні страти, а заряд Інститута при менших трудах і заходах зискує довіре і оминає незаслужених закидів.

Всї річи інститутки мають бути потрійно списані. Один з тих списів одержує надзирателька, котра при вступі інститутки річи відбирає, другий надзирателькою підписаний позістає в руках Родичів взглядно Опікунів для остаточного порозуміня при виїздї інститутки, третий дістане учениця в тій цїли, щоби могла брати участь при порядкованю річий.

Кожда інститутка получає в Інститутї ліжко, малу шафку коло ліжка з шуфлядкою (нахткастлик), кожда окремо шафу на сукнї, капелюхи і т. п., одну осібну полицю в спільній шафі на біле і окремий пульт (столик) на книжки і прибори наукові в салях до науки (музеях). Не вільно інституткам привозити до Інститута, кромі одного малого сьвятого образка над ліжко, нїяких инших власних частий устроєня, як образів, диванів, шафок і т. п.

Рівнож не вільно інституткам, кромі молитвослова і приписаних книжок шкільних, мати инші книжки, як лиш такі, на які заряд позволить.

Всяка переписка листовна ведесь посредством заряду. Листи надходячі до інститутоќ (кромі листів від Родичів і Опікунів), підлягають контроли директорки Інститута.

Письменні зголошеня, заосмотрені в 1) метрику крещеня, 2) сьвідоцтво шкільне і 3) сьвідоцтво щіпленя віспи, належить присилати на руки Івана Матковского, господаря Руского Інститута для дївчат в Перемишли, найдальше до 25. н. ст. серпня 1900.

Вкінци звертаємо ще увагу, що тілько зголошеня вчасно наперед внесені, будуть могли бути увзгляднені, позаяк вже до тепер увійшло значне число зголошень.

Від Видїлу Товариства „Руский Інститут для дївчат в Перемишли“.

О. *Іван Войтович*, предсїдатель. — О. *Мирон Подолиньский*, містопредсїдатель. — О. *Йосиф Кишакевич* — *Дмитро Чеховский*. — *Іван Матковский*, господар Інститута.

Новинки.

Львів дня 8-го серпня 1900.

— **Для вдів і сиріт** по урядниках судових. В цїли роздїленя запомог з фундациї ювилейної урядників судових з округа висшого суду краєвого львівского оголошує Намістництво конкурс до 20 вересня. До користаня з тої фундациї управнені вдови і сироти по урядниках IX, X і XI ранґі. Поданя, до котрих треба долучити сьвідоцтво убожества і доказ, що муж взглядно батько був урядником судовим в висше наведенім окрузї судовім, належить вносити до ц. к. Намістництва.

стрітившись з нею досьвіта в глубокім лїсї, та навіть не питав що она несе. Она уміла так честно і невинно дивити ся, так сердечно витати стражників, та по дорозї так побожно в голос молити ся, що стражники уважали єї за перекупку, що рано встала та на вправдї іде до міста, аби там продати завчасу свій товар, заки ще посходять ся инші перекупки.

Колиж хто задержав ся по дорозї і глядів на неї недовірчиво: то й она сейчас задержувала ся і подавала свій товар на продаж. Як-же можна було ще підозрівати? Кілька разів лучало ся, що она стражникам продавала з коша грушки і черешнї, а купуючі не пізнали ся на єї штуцї. Якже не мав єї відтак хвалити старий Матуш і не голосити, що такі жінки більше не родять ся та що она послїдна з тих, що щось значать.

Між тим як Мартинка все ще воркотїла і гнївала ся, що заспала, перекинула через плече в найбільшім поспісї хустку, вхопила кіш та ще раз добре его оглянула. Відтак вложила до середини навхрест два сильні прути, положила на них дощинку і прикрила єї кількома фунтами масла по котрім розпростерла тонку полотняну шматину.

Коли хотїла вже виходити і приступала до дверий, надбіг хтось в повнім розгонї до сїний. Мартинка налякала ся, бо гадала, що тут розходить ся може о яку несподївану ревізию із сторони уряду. Але вскорі при темнім сьвітлї щипки пізнала — Вендульку Палюцку. Мартинка була би під ту пору скорше якого духа надіяла ся побачити в своїй хатї як сестріницю і тому в першій хвили майже онїміла з зачудованя і страху. Вендулька не ждучи на привіт тїтки упала зараз при дверех на лавку і почала стогнати, немов би прийшла єї послїдна година.

— Слава Богу, що ви не відійшли! — промовила вкінци Вендулька.

— Але скажи менї, що ти маєш глядати о тій годинї у мене? — спитала Мартинка, коли вкінци прийшла до себе. — Ти червона як грань і майже не можеш віддихати. Чи занедужала Луцева дитина? Маю може принести ліків з Цвикова? Говори скоро чого хочеш, бо я як на шпильках, вже давно мала бути в лїсї. Що собі погадає нинї о менї старий Матуш? Скаже певне, що спізняю ся, бо і я стала вже така сама як инші.

— На ту слабість, що вигнала з Луцевої хати нема ліку на цїлім сьвітї — відповіла Вендулька і сльози поплили їй з очий?

— Як? Що ти кажеш?

— Що я вже зірвала з Луцем, між нами вже всьо скінчене.

— Дівче, ти — здаєть ся — зійшла з розуму.

— Ох, зараз пересьвідчите ся, що я ще при розумі, хоч справдї не було би дива, як би я втратила розум. Луць хотів зі мною поводити ся так як тодї, коли ще був вільний. Я не допустила до того, з огляду на его небіжку жінку, бо не хотїла непокоїти єї в гробі. На то став він як скажений, кричав, кидав ся, ганьбив мене, що аж менї лячно було, як то всьо скінчить ся. А нинї перед вечером прийшов з цїлою бандою музики на подвіре, привів з собою три дївки і танцював з ними менї на встид і ганьбу перед самими вікнами. По тій комедиї я зірвала ся, забрала свої річи і прийшла до вас. Вітцеви не сьмію на очи показати ся, знаєте о тім: він наперед менї сказав, що Луць і я не сотворені для себе, а тепер своїми науками і докорами загнав би мене до гробу, за те, що я его не послухала. Іти до міста і там наймати ся до служби також не хочу. Я умерла би там з туги і жалю за нашими горами і за нашою мовою. І в тій моїй бідї прийшло менї на гадку, що ви потребуєте помічницї. Вірнїйшої і щирїйшої як я певне не найдете, а впрочім вскорі приучите мене. Виж знаєте, що я ні боязлива, нї делїкатна нї така дурна, щоби не научити ся, а впрочім менї не буде нїгде так добре як у вас. Сусїди знають, що ви або спите, або ходите за своїми орудками і тому вас не находять. Так нїхто не буде знати, що ви мене скриваєте, а як звелите пачкарям мовчати, то й они не скажуть нї слова. Тодї будуть Луць і отець гадати, що я де в містї і буду мати спокій. Впрочім не маю чого їх бояти ся. Нї один нї другий не будуть за мною розщибати ся, оба будуть тїшити ся, що позбулись мене.

Дальше не могла Вендулька говорити, розпука пробивала ся з єї очий.

— Ну, ти умієш чоловікови страху нагнати — погрозила Мартинка сестріници. — Я вже гадала, що справдї лучило ся щось незвичайного.

— Що? Або то віче? Чи ви не чули як

— **„Бескид“.** Дня 6 серпня с. р. довершено в Сколїм уконституованя товариства „Бескид“. До заряду товариства вибрано: посла Казимира Ройовского предсїдателем, а ґр. Кароля Дїдушицкого і о. Василя Давидяка, гр. кат. пароха в Тухлї, заступниками предсїдателя. Членами заряду вибрані: Бр. Юліян Бруницкий з Підгорець, др. Добровольский адвокат з Долини, Людвик Фаац інспектор скільских дібр, Йосиф Ґерінґер ст. інжинер зелїзниць держ., Іван Крупиньский нотар в Болехова, Артур Мадейский нотар зі Сколього, Брон. Осуховский презес ради повіт. і посол з Турки, посол Теофиль Мерунович і о. С. Устиянович, гр. кат. парох в Головецку. До комісиї контролюючої вибрані: п. Гірш, радник дирекциї дібр держ. у Львові. Рудольф Яцковский радник суду в Сколїм і др. Миронович лїкар і бурмістр м. Сколього, а скарбником бр. Бруницкий в Підгірцях. Повибирано також комітети, котрим придїлено вже працї що до розвою і піднесеня товариства.

— **Ювилейний зїзд сторожий огневих** покінчив передвчера свої наради. Збори приняли до відомости справоздане управляючої ради, ухваляючи єму абсолюторию з чинностий за послїдні три роки. Нараджувано ся над справою утвореня посад люстраторів для добровільних сторожий при радах повітових і полагоджено богато инших справ, котрі стремлять до піднесеня і улїпшеня институциї сторожий огневих. Вкінци приступлено до виборів: Начальником краєвого Союза вибрано князя Адама Сапігу, заступником дра Альфреда Зґурского, секретарем Генрика Реваковича. Членами ради вибрані: Антін Бар. др. Людвик Цвікляцер, Бруно Гриневич, др. Кароль Ковальский, др. Жиґмонт Мічиньский і Володислав Мільн. Слїдуючі збори мають відбути ся в західній Галичинї.

— **Забуреня противжидівскі в Одесі.** В Одесї до поважних забурень против жидів прийшло в днях 29 і 30 липня с. р. як донесли часописи, арештовано там 1041 осіб. Причина розрухів була така: До Одеси поприходило велике число вояків, котрих висилають пароходами на далекий Всхід против Хіни, а що они уважають Хінцїв за дуже небезпечного противника, то вибирають ся в дорогу неначе на смерть і продають всякі движимости, які лиш мають, а за набуті гроші справляють собі бенкет. Одному з вояків всунув жид фальшиву 3-рублївку, але вояк спостеріг ся на час і зажадав виміни; на тоє збігла ся цїла хмара жидів і побила покривдженого вояка, знов на его крик позбігало ся богато жовнїрів, котрі вирвали вояка з жидівских рук. Коли вістка о тім дійшла до робітників, занятих роботами в пристани, повстало між ними велике обурене на жидів, а наслїдком того був громадний їх напад на жидівскі склепи. Розярений гурт робітничий потовк і повищив все, що під руки попало і страти жидів мають бути дуже великі. Аж при помочи війска удало ся завести сякий такий спокій, а богато ексцедентів арештувати. На другий день розрухи поновились, а урядове справоздане начальника міста з дня 6 с. м. доносить, що забуреня тревають дальше. В недїлю збурили робітники склади жидівскі, в понедїлок напали товпи робітничі на осередок міста, порозбивали двері і вікна в жидівских склепах, понищили будки з содовою водою, а в ночи повторили ся напади по передмістях. Всї склепи жидівскі позамикані.

Штука, наука і лїтература.

— **Лїтературно-науковий Вістник,** VIII. книжка, за серпень 1800 р. Зміст: Наш альбом: I. Перевва, В. Зелїзняка; II. Поезия в прозї, Гната Хоткевича: III. Єврейські мельодиї, Лесї Українки; IV. Із поезий Осипа Добровольского; V. Із наддунайських мельодий, Сильвестра Яричевського. Із малюнків Одарки Романової: I. Віковічня кріпачка; II. Баба Марина. — На заводї, нарис Ів. Стешенка (III.—IV.) — Перехресні стежки, повість I. Франка (XXXIII.—XXXVII.) — Оповіданя Івана Липи: I. Прохожалий. — Челкаш, оповідане М. Горкого (I.—III.) — Із францускиx поетів: I. Із Монюеля, переклав Павло Грабовский. — Стефан Ковалїв, написав Осип Маковей. — Народнїй театр, Б. Грінченка (далї). — З российскої України: Новини нашої штуки, написав Гнат Хоткевич. — Евген Борисів, посмертні згадки, М. Комара і Ів. Франка. — Хронїка і бібліоґрафія.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 8 серпня. Neue freie Presse довідує ся, що краєві сойми будуть скликані в пізнїйшім речинци, іменно з кінцем падолиста або з початком грудня.

Будапешт 8 серпня. Президент кабінету Кольоман Сель виїхав вчера вечером до Відня, звідки нинї рано відїхав до Ішлю.

Шарльоттенбурґ 8 серпня. Помер тут вчера посол Лїбкнехт, один з провідників социялїстичного сторонництва в нїмецкім парляментї.

Льондон 8 серпня. Daily Telegraph доносить з Преториї: Дрібні віддїли Бурів нападали з усїх сторін на уступаючих із Спрінґс Анґлїйцїв.

Новий Йорк 8 серпня. Часописи доносять з Шанґаю, що надійшла там така телеґрама від американьского посла в Пекінї, Конґера: Коли взагалї маєте нам прийти з помочию, то приходїть сейчас. В Пекінї нема нїякого правительства. Власть в руках войска, котре рішило вигубити чужинцїв.

Льондон 8 серпня. Daily Express доносить з Шанґаю, що Лїгунчан доніс консулям, що европейскі посли виїхали з Пекіну в пятницю і суть в дорозї до Тієнтсіну.

Міляно 8 серпня. Від хвилї, коли Бресчіому наложено кафтан безпечности, розвязав ся єму язик. Обіцяв зложити зізнаня о цїлім заговорі та о тім, як прийшло до убитя короля Гумберта, коли лиш здоймуть з него той кафтан.

Загреб 8 серпня. Італїяньский анархіст Чівідіні з Удіни, цеглярский робітник, котрого арештовано за хвалене в гостинници убийника Бресчіого, повісив ся в арештї.

Монца 8 серпня. Королївска пара і королева вдова виїхали вчера вечером до Риму.

Рим 8 серпня. В Терні арештовано кількох анархістів, що бенкетом обходили убийство короля Гумберта.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складї виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, цїви для ткачів, решета, роґіжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

— **„Краєвий Союз кредитовий“,** стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, I. поверх в домі „Просьвіти“, приймає вкладки ощадности в довільній висотї і опроцентовує на $4\frac{1}{2}\%$. Один удїл членьский в „Краєвім Союзї Кредитовім“ виносить 50 корон; кождий член може мати більше удїлів. При вплачуваню першого удїлу належить зложити також вписове в квотї 2 корони на фонд резервовий. Від удїлів членьских виплачує „Краєвий Союз Кредитовий“ за рік 1899 дивіденду в висотї 5%. — Призбираних гроший уживає „Краєвий Союз Кредитовий“ на заосмотрюванє руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведенє користних парцеляций.

Луць згірдно перед цїлим сьвітом поводив ся зі мною і не знаєте, за що він то зробив?

Але Мартинка лиш хитала головою, невдоволена, що Вендулька так єї налякала непотрібно.

— Як зробив Луць, так був би зробив кождий инший — почала приговорювати до заплаканої дївчини. — Якому судженому може то сподобати ся, коли у его судженої померший, а хоч би то була і его власна жінка, більше значить як він! Що тобі то не прийшло на гадку, заки ти ще утїкла. Або то він перший, що з такої причини гнїває ся? Чи ти вже забула, що стало ся, коли наша Мрачкова перед весїлем обіймила так само як ти господарство у судженого? Він був також вдовець, а по небіжцї лишило ся двоє дїтий. Так само як і ти не хотїла і она допустити, аби він пестив ся з нею перед весїлем: бояла ся, аби душа небіжки не страшила єї у снї. А що він зробив? Порізав ножем всї подушки і перини та висипав піре на улицю — так що в Петрівку мали ми сніг. А у Кавки, як було? Коли суджена зборонила єму щипати себе в лице — то чи не побіг зараз до коршми, не закупив там всього пива, яке було на складї та чи не повибивав в бочках чопи і пиво випустив на майдан, а всьо лиш на те, аби їй зробити на злість і подати єї в людску обмову. Мужчини, дитино, не зміняють ся; у них вже такий звичай, що хотять за всяку цїну у всім панувати. Ти їх не зміниш, а я також нї. Суджена, що веде господарство будучому мужеви, а до того хоче шанувати память небіжки мусить все богато терпіти але за те мусить єї відтак він до смерти шанувати і любити. На сьвітї нема нїчого дармо; як можна би так дармо прийти до почести? Одно що мене в тій цїлій історії гнїває, то те, що вийшло таки на вітцеве говоренє. Того не повинні ви були єму робити. Чи ти не могла пустити твого Луця нехай би казив ся і шалїв, чи ти мусїла зараз і сама так робити? Впрочім добре вам так, що зараз з початку відчуваєте що то значить упір а ще при такій дурници. На другий раз будете стерегти ся, аби до того не прийшло! А о самім вашім гнїві не варта й говорити. То так як весняна буря, коротко тревáє, а по нїй всьо ще красше зеленїє. Кому ти говориш, що ти без него зможеш жити, або він без тебе? Іди, не дай ся висьміяти! Як довго обоє жиєте, не розлучите ся. І Луць сам на себе буде злий, коли лиш отямить ся з свого дуру. А як ти посидиш тут до рана, то й тобі прийде на гадку, що повинна то була єму сказати, а що змовчати. Ваш гнїв до рана мине, кров успокоїть ся, верне розум і любов обудить ся у вас з більшою силою як доси.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Крехoвецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).